

Нам завжди є за що умерти,
бо завжди є для чого жити.

Ліна Костенко

Білоцерківська міська районна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 19 (14431), 8 ТРАВНЯ 2026 р. Роздрібна ціна 10 грн. 00 коп.

«Мам, ти ж знаєш: я — безсмертний»

Знов захурделило білим цвітом в Україні. Знов у наших календарях стоїть, як намальована, ще одна пізня весна з її ранньою сивиною... Є ще в тому календарі й День пам'яті і перемоги в Другій світовій. І День матері... Чимало дат, які обов'язково зачеплять чиєсь серце, спогади, а, може, й рани... В Марини Колонюк до травня власне ставлення. А втім, це людям тільки так здається, що мамі болісно озиратися якась одна, хай навіть найстрашніша, дата, пов'язана з полеглим сином. Насправді ж та скорботна кача плине й плине по Тисині пам'яті — щодня, в будь-яку пору, вже до кінця її життя...

«На багато не розраховуй»

Він дуже важко приходив у цей світ. Хоча його тут чекали з такою величезною любов'ю, яка нізащо не поступилася б ніякій біді! Марина і Сашко до положів ретельно готувалися — чоловік навіть курити покинув. А маленький Сашуньо, тільки-но народився 24 жовтня 2003-го, зразу потрапив у реанімацію. Мама досі пам'ятає жакливу картину: всі ті трубки, що стирчать із крихітного тільця. І його якийсь цілком усвідомлений погляд...

Вона молилася, просила Боженку: «Якщо Ти дав нам це дитятко, то маєш його врятувати. Як же інакше?..» Ходила до церкви і на причасті, і до сповіді — просила життя своєму слабенькому хлопчиккові. Коли нарешті приїхали з лікарні додому, Марина боялася лягати спати — просто сиділа біля нього. А потім були постійні консультації, невтомні пошуки способів зміцнити дитя. Не могла мама прийняти зауваження численних лікарів: «На багато не розраховуй».

Але ті оченята... Якоюсь старша медсестра помітила: «Цей погляд не збігається з діагнозами». І справді — всупереч упертим медичним прогнозам та завдяки шохвильній боротьбі батьків (лікування, постійні аналізи, обстеження, підтримка), яка тривала цілих десять років, хлопчик дуже гарно розвивався. В 9 місяців Сашуня почав розмовляти. У 1 рік він уже розповідав напам'ять елементарні віршички. Був дуже швидким. Він не пішов, як інші діти, а відразу побіг! У 2 роки вилазив по трубі опалення до стелі! Потім йому купили спортивну стінку. Й він усім «показував цирк». А ще просив включити мультік «про нього» — про Петрика П'яточкіна... З часом хлопчик упевнено обігнав своїх однолітків.

«Треба прощати...»

Він дуже хотів сестричку. Ходив до церкви і писав записочки, що в нього є така мрія. Такі ж «замовлення» отримували і Святий Миколай та Дід Мороз. В крайньому разі він згоден був хоча б на братика. До речі, коли сестричка таки з'явилася, назвали її так, як хотів Санька, — Маргаріткою. Йому першому й повідомили про народження сестри. Він якраз був у школі. Вчителька розповідала, що з тої радості, якби міг, він і по партах стрибав би... Приходив зі школи, мив руки й сідав біля Маргарітки. Уроки біля неї вчив. Міг, поки мама на кухні, переродягнути крихітку — місяць від роду: «Я хочу, щоб вона була красива, вона ж у нас принцеска!»

Марина розповідає, що в неї з сином були дуже близькі взаємини. Багато поговорили про все на світі: «На жаль, ми не завжди розуміємо своїх дітей, не завжди здатні їх чути. Вже зараз усвідомлюю, наскільки він був розумний, мудрий... Це від нього я чула: «Мам, треба прощати...»

«Хочу танцювати»

Він ще маленьким обрав танці. На нього вплинуло популярне тоді шоу «Танці з зірками». Тому в якийсь момент він заявив мамі, щоб та його одягла й відвела туди, де вчать танцювати. Але таких маленьких претендентів — не було й три роки — ще не брали. Та згодом його віддали до «Сонечка», де діток і до школи готували, й розважали. Зрештою, через якийсь час Сашуню таки взяли в танцювальний колектив. Він зі своєю партнеркою були найменшими танцюристами. Хореограф дивувалася, що він, який тільки-но бавився, балувався, вийшовши на паркет, ніби перетворювався в іншу маленьку людину, яка вражає своїми танцювальними здібностями.

Але він часто хворів. Тож через певний час заняття довелося залишити. Зате з'явилася циркова студія, англійська, й одного разу — «Білий Барс». Йому хокей сподобався відразу. Вперше ставши на ковзани, Санька, як завжди, побіг! Без нагадувань завжди самостійно збирався на вранішні тренування, після яких ішов до школи. Без проблем. І це 9-річний пацан! Займався довго. Аж до повномасштабного вторгнення...

А ще він любив гітару. Батьки йому подарували інстру-

мент, на якому навчився грати самостійно. Класно співав. Змалку любив ходити колядувати. Коли його запитували, що давати: гроші чи цукерки, відповідав: «Та я ж просто так!»

Санька без друзів — не Санька

Він змалечку був серцем компанії, лідером, при тому добрим лідером. І в дворі, і в класі, коли з'являлися новенькі, він старався їх всіляко опікати. Дуже не любив, коли когось ображають. Для нього було найстрашнішим, коли хтось плаче. Йому треба було, щоб усі сміялися, веселилися, що, звісно, не дуже подобалося вчителям. Але ця його енергія завжди була позитивною. Не допускав, щоб хтось на нього образився за необережне слово — очевидно, для нього була дуже важливою справедливості за великим рахунком в усьому.

Звісно, були в Сашка й закоханості: хто б сумнівався! Першою полонила серце хлопчика така ж крихітна партнерка по танцях. А в молодшій школі була симпатія-одно-класниця, яку проводжав додому. Якоюсь подзвонив мамі й каже: «Я не знаю, що мені робити». В неї серце похололо: що вже сталося? А виявилось: подружка сказала, що любить його. І він їй сказав, що любить. А тепер думає, що ж робити. Мама з полегшенням зітхнула: «Даруй гостинці!»

Вже старшим він прагнув і встигав заробляти власні гроші. У вихідні міг встати вдосвіта, щоб із 6:00 розвантажувати машини, часто просив батька підшукувати йому якусь роботу.

Вибір

Коли розпочалася велика війна, Олександр-старший пішов у військо. І Санька, якому було всього 18 років, заявив, що також піде воювати. В той час він навчався в 5-му училищі. Взагалі ж планував вступити до Національної академії внутрішніх справ. Коли у військкоматі, де оббивав пороги з перших днів великої війни, остаточно відмовили, записався до ДФТГ. (До речі, він ніде нічого не їв — тільки вдома. Вже тут, у добровольчому загоні (завдяки легендарному Валері) Сашко навчився їсти й не мамину їжу.)

Вони стояли на блокпостах, копали окопи. Водночас син сумлінно готувався до вступу в академію. І коли вже треба було пройти медогляд, Санька... передумав. Сказав, що не на часі, що зможе закінчити виш і потім. До того ж, заявив, що вже не хоче вступати в академію МВС. Він був дуже розчарований тим, що відбувається в правоохоронних органах. Не вірив, що навіть за великого бажання в тій системі щось можна змінити на краще...

У ДФТГ в Білій Церкві був до кінця 2022 року. А потім з'явився: «Піду на фронт». Мама, як могла, відмовляла від думки йти в діючу військову частину. Тим паче, що батько в той час уже воював. Ніякі переконання не подіяли.

«Скорп»

Після навчання, вже в березні 2023 року, Саша був у по-справжньому гарячій точці. Жили в Костянтинівці, а виходили з бойовими завданнями під Бахмут. Це була 5 окрема штурмова бригада, 24 окремих штурмових батальйон «Айдар». А він у ньому — солдат-гранатометник 2-ї штурмової роти з позивним «Скорп» (мав навіть тату зі своїм знаком зодіаку, Скорпіоном).

Вони окопувалися, а потім виходили на штурми. Були посадки... Перед Днем матері мама з сином здзвонювалися. Вона йому посилку вислала. А він каже: «Мам, дві доби нічого не їли. В горло не лізе. Тут такі запахи... Нічого й не хочеться». Ті батончики енергетичні, що мама вислала, він зі собою брав, але їсти не міг. «Чогось їх там погано годували взагалі. Я спочатку багато солодощів йому відправляла. А він якось каже, що краще було б надсилати тушонки й паштети. Коли востаннє відправила — повно всього, бо ж не один їстиме, — він сказав, що в них немає хліба... Не завжди могли поїхати за продуктами. А я ж не здогадалася хоча б хлібців покласти, бо хліб пропаде, поки доїде. — Марина говорить повільно і з паузами. Що далі, то важчою стає ця розмова. — Напередодні після важкої ночі вони повернулись на позицію. Не відпочивши, наступної ночі знову пішли на

штурм. І все... Не було дзвінка. Увечері стала молитися, й аж задихатися почала. Я просила Господа: Ти дав мені це дитя, тож маєш його оберігати. Я вірила, що він буде довго жити. Часто в розмовах казала Сашуні, що боюся за нього. А він мені: «Мам, ти ж знаєш: я — безсмертний».

Зранку тривога охопила повністю. Я завжди ждала хоч якогось повідомлення від нього — бодай крапочку... А того дня — нема й нема нічого. Потім мені подзвонила Соня, дівчина Саші, й повідомила: він загинув... Я по сьогодні не вірю. Я не бачила його неживим. Чоловік обіцяв, що візьме мене на опізнання, й не взяв. Думав, я, боятись... Як можна боятись свою дитину?! Яку ти виносила... Яку ти вигляділа... Мені нічого не показали, як я не просила.

Після того, як дізналася про загибель сина, Марина потрапила в реанімацію. Ноги віднялися...

Санька загинув 15 травня поблизу Іванівського на Донеччині. Вони були на штурмі. Під час бою Саша і ще двоє бійців застрибули у воронку. «Трохи передихну», — мовив він. Побратим попросив Саньку прочистити автомат. Він був наймолодший, але робив це найкраще. І хлопці це знали й цінували. Як і його не по роках життєву мудрість. Він залюбки за якісь секунди це зробив. І тільки побратим встиг вискочити з ями, туди прилетіло... Товариш не зміг повернутися без Саньки. Якийсь час перечекавши, він забрав уже бездиханного Скорпа...

Завжди, коли Саша виїздив на завдання, писав рідним: «Я вас люблю». А любов же ніколи не минає. Як і цей біль...

— Ми живемо з цим постійно. З відчуттям, коли вже немає страху... І не знаєш, чи це життя, чи існування. Хоч мені кажуть, донька... треба жити. Але ж у мене двоє дітей... І все це крутиться в голові. І той похорон, на якому ти нічого й нікого не бачила й не пам'ятаєш. І думаєш, чого так... І ждеш, коли цей сон закінчиться, коли тобі скажуть, що це неправда...

А найважчі слова, які можеш почути: «Все буде добре. Тримайся... Так, я кожен день їджу до сина. І за нього тримаюся. Тримаюся за цю пам'ять».

Чи горджуся я ним? Я ним і раніше пишалася. А зараз передусім хотіла б, аби він сам отримав усі його нагороди», — Марина піднімає погляд від рук, які мнуть мокру від сліз хустинку, і я бачу перед собою зовсім іншу жінку — не ту, яка з годину тому зайшла до редакції... Її досі терзає питання: чому він не дослухався до неї, і, 19-літній (!), пішов на війну, яка все перекреслила. Спочатку мені здавалося, що то була така хлопчача, напівусвідомлена романтика — стати воїном, героїчно захищати Батьківщину... А вже там, у посадках під Бахмутом, він усе зрозумів про війну. Та що більше думаю, то чіткіше розумію — не так. Саша Колонюк — із тих людей, які народжуються з міцним внутрішнім стрижнем. І всі їхні рішення вивірені, дорослі, гідні. Кланяюся тобі, хлопчику. Кланяюся тобі, Воїне.

Валентина ХРАБУСТ

П.С. Дякую мамі, Марині Колонюк, за розповідь про сина.

ШАНОВНІ ЖИТЕЛІ БІЛОЦЕРКІВСЬКОЇ ГРОМАДИ!

8 травня – День пам'яті та перемоги над нацизмом у Другій світовій війні. Це не просто дата в календарі. Це день тиші між ударами історії, день, коли пам'ять говорить голосніше за слова.

Ми згадуємо тих, хто пройшов крізь пекло війни, хто віддав життя за право жити під мирним небом, і тих, хто так і не повернувся додому. Їхній подвиг – не лише сторінки підручників, а пам'ять, що передається з покоління в покоління.

Сьогодні, коли Україна знову виборює свою свободу, ми особливо гостро відчуваємо: мир – це не даність. Це вибір, за який платять найдорожчим. І водночас – це наша спільна відповідальність: берегти людяність, підтримувати одне одного, цінувати єдиність.

Нехай цей день стане для кожного з нас нагадуванням: пам'ятаючи минуле, ми маємо творити майбутнє. Майбутнє, за яке вже заплачено надто високу ціну.

Світла пам'ять загиним. Честь і вдячність живим. Справедливого миру всім нам.

ВОЛОДИМИР ВОВКОТРУБ, секретар Білоцерківської міської ради

Ми з вами — в вічному боргу перед полеглими

Поки дихаємо, поки ходимо по своїй землі, працюємо, тішимося дітьми, навіть плануємо (попри клятву війну), мусимо пам'ятати, кому завдячуємо такою розкішшю – жити. І встигнути подякувати, допомогти, чим можемо, тим, хто став на захист України. Адже наші безцінні люди, ці героїчні, великі воїни, на жаль, летять у вічність, наче журавлі в небеса, так невмолимо часто...

Нещодавно стало відомо, що 25 квітня помер наш земляк, сержант **Іван Анатолійович СЛОМЧІНСЬКИЙ** (1976 року народження). Він був головним сержантом-командиром гранатометного відділення взводу вогневої підтримки десантно-штурмової роти однієї з військових частин.

Боронячи Україну, 18 квітня в районі Охтирки Сумської області загинув 40-річний білоцер-

ківець, майор **Сергій Олександрович БЕЛЕМЕЦЬ**, заступник командира 1 механізованого батальйону військової частини А 4990.

В районі Вугледара Волноваського району на Донеччині ще 2 жовтня 2024 року поліг наш 26-літній земляк **Павло Олексійович ЯНАКОВ**, стрілець-снайпер механізованого батальйону військової частини А 2167.

А 14 лютого 2024 року поблизу Авдіївки Донецької області загинув білоцерківець, солдат **Володимир Борисови МЕЛЬНИЧУК**,

стрілець-санітар механізованого батальйону військової частини А 4773, якому було 46 років.

Біла Церква попрощалася з нашим земляком, солдатом **Андрієм Івановичем ЯБЛОНСЬКИМ** (1976 року народження). Він служив старшим майстром рухомої ремонтної майстерні безпілотних авіаційних комплексів однієї з військових частин. Помер 26 квітня під час перебування у відпустці.

ВОНИ ВЖЕ ВДОМА... СХИЛІМО ГОЛОВИ В ЗНАК ПАМ'ЯТІ Й ПОВАГИ ЗА РАТНИЙ ПОДВИГ В ІМ'Я ВІЛЬНОЇ УКРАЇНИ.

Білоцерківський Ярмарок – справа, яка гуртує і гартує

Вранці 25 квітня, після безсонної й тривожної для всіх білоцерківців ночі, біля БРУМу все ж таки відбувся Білоцерківський ярмарок – подія, що об'єднала містян, гостей та понад сотню учасників з різних куточків громади. Це ще раз доводить нескореність моїх земляків, нашого козацького міста, які в цей нелегкий час випробувань зберігають і продовжують народні традиції української культури.

Відвідувачі могли придбати локальну продукцію, познайомитися з майстрами декоративно-ужиткового мистецтва та підтримати українських виробників. До речі, серед учасників ярмарку були не тільки білоцерківці, а й майстри з Богуслава, Фастова, Ірпеня, Гостомеля, Бучі, Володарки, Сквири, Чернігова, Житомира та інших міст і сіл.

Найперше, що кидалося в очі, – величезна лялькотанка в центрі міста подій, що нібито вітає і гостинно запрошує на ярмарок. А на ньому просто очі розбігаються: з одного боку – вишукана біжутерія зі сріблом: кольє, ланцюжки, браслети, персні... А з іншого – національний український одяг: вишиванки, хустки, сорочки.

Смачні пахощі копченого м'яса, шинки й ковбаси привертають увагу любителів українських страв. Тут і мед, який споконвіку вважається ще й одним із лікувальних народних засобів, є гречаний, липовий, квітковий, з акації... Можна було поласувати й сучасними солодошами: зефіром, желе, тістечками й різною випічкою. До речі, майже всі продавці – це волонтери або ж родичі й друзі наших воїнів. Тож найголовніше, що запам'ятовується на ярмарку, – його учасники та їхні вироби. Так, наприклад, відомі всьому місту «Шалені бджілки» – волонтерська група, яку очолює Євдокія Мустецова, до виготовлення лялькотанок, ангелів та інших оберегів уже залучають воїнів, які нині проходять реабілітацію. А вже зараз при Білоцер-

ківському госпіталі ще й створена група «Живі традиції», яку організував Олексій, етнограф за професією, воїн за покликом, а нині – її керівник. Виготовленням виробів, що представляють нашу національну культуру, займаються військові, які лікуються і проходять реабілітацію. Тобто вони не лише таким чином розвивають моторику рук і заспокоюють нервову систему, а й

принносять велику користь своїм побратимам, які нас захищають. Тому так багато було охочих придбати їхні вироби.

Голова організації «Небесні янголи» Любов Румянцева згуртувала в одну дружну сім'ю земляків, які втратили на цій війні своїх родичів. Це матері, сестри і друзині наших полеглих воїнів, які віддали своє життя за наш народ і незалежність України. Тому з її ініціативи в нашому місті вже третій рік діє музей на честь пам'яті про них. Вироби, представлені на ярмарку цими жінками, дуже різноманітні за стилем, матеріалом і своїм призначенням. Так, Людмила Тупчій – мати загиблого героя, 27-річного Антона, показує чудові ляльки-мотанки різних кольорів, а також гільзи. Нещодавно вони були смертоносними, але завдяки авторці, що розписала їх яскравими візерунками, стали маленькими витворами народного мистецтва.

Найменша авторка виробів – п'ятирічна Софійка, яка тримається за руку мами Наталії Васишинової. Щоправда, поки що дівчинка може тільки виготовляти браслетики і малювати картинки, але її маленькі рученята вже також причетні до нашої культури і нашої майбутньої перемоги, за які віддав життя її тато. Мама Софійки не так багато розповідає про свої мотанки, як про ту, що виготовила мама її загиблого чоловіка Івана – Любов Смогоржевська. Адже її мотанка в стилі «мілітарі» – сучасний оберег для наших воїнів. А очільниця цієї великої організації (у прямому і символічному розумінні) Любов Румянцева, не лише проводить у місті благодійні заходи і зустрічі, а й сама стала досвідченою майстрицею. Вона представила на ярмарку чимало національних жіночих прикрас – силянок, чокерів, джгутів й інших, які бажав би мати кожен музей.

Я здивувалася, коли побачила, що від одного з рядів усі відходять усміхненими. Виявилось, що там виставлені знайомі фігурки трьох козаків, точні копії героїв раніше відомого мультфільму. Їхня авторка – талановита майстриня Надія Пліщенко з волонтерської організації «Спільно – за мир!». За свої вироби в минулому році на Всеукраїнському конкурсі декоративно-ужиткового мистецтва «Золоті руки» вона отримала кубок, медаль і диплом. І того ж року стала переможницею Всеукраїнського конкурсу

«Нескорена Україна» та володаркою «Гран-Прі». Можливо, що завдяки їй, кінематографісти згадають улюблений українцями мультсеріал і доповнять його серією, що називатиметься «Як козаки москалів гнали».

«Білоцерківський ярмарок супроводжували українські народні й сучасні пісні у виконанні багатьох вокальних гуртів. Неабияк глядачів порадував хор «Родина» з селища Терезине, очолюваний Владиславом Гальченком. Коли лунали його пісні, то учасники заходу і підспівували, і пританцювували. Особливо ж гаряче аплодували пісні «Козацькому роду нема переводу». А коли керівник гукнув: «Будьмо!», то всі відповіли дружно: «Гей!».

Отже, будьмо, тримаймося і єднаймося! Як уміють українці, як продемонстрували білоцерківці таким чудовим ярмарком!

Таїна БРАТЧЕНКО, учасниця, світлини **Тетяни КРАВЧУК**, волонтерки

Білоцерківська рада ветеранів-учителів вітає з поважними ювілеями своїх колег, які народилися в травні:

Н.П. Косяк, В.П. Маковська, Л.М. Слуп'ян, Т.В. Якушко, Л.Й. Ястребова.

*В цей дорогий для серця день
Бажаєм квітів і пісень!
Здоров'я, миру і тепла,
Щоб доля щедрою була!*

«Тарілка здорового харчування»: молодь – за здорову їжу!

В Білоцерківському академічному ліцеї «Колегіум» відбувся інтерактивний захід «Тарілка здорового харчування», який організували та провели учні й освітяни навчального закладу в контексті ініційованої першою леді України Оленою Зеленською реформи шкільного харчування, спрямованої на забезпечення рівного доступу дітей до якісного та збалансованого харчування, а також формування культури здорового способу життя.

продукти і 1/4 – білки: риба, птиця, бобові та горіхи, які можна поєднувати з овочами.

Важливо обмежувати вживання червоного м'яса та уникати перероблених м'ясних продуктів (шинки, ковбаси).

Також потрібно пам'ятати про молочні та кисломолочні продукти без доданого цукру; пити воду, уникати цукровмісних напоїв, а каву та чай вживати краще без цукру.

Багато корисної інформації під час заходу учні дізналися також із фільму

Під час заходу учні поділилися власними думками про те, які продукти потрібно вживати, аби бути здоровим, і яких краще уникати, аби не нашкодити організму, розглянули переваги та недоліки фастфуду. Ліцеїсти переконані, що здорові звички передбачають не суворі обмеження, а передусім різноманітність і баланс. Шкоду фастфуду та користь здорового харчування визнав і штучний інтелект, з яким спілкувалися учні в межах інтерактивного заходу.

Із презентацією на тему принципів здорового харчування виступила учениця «Колегіуму» Поліна Нікітченко, а учитель хімії Олена Паш розповіла про фастфуд та солідні напої, наголосивши, що фастфуд – це також білки, жири та вуглеводи, але низької якості, які дуже швидко засвоюються і не дають користі організму.

Під час заходу приступили нагадали, що збалансована «тарілка здорового харчування» виглядає так: 1/2 – овочі та фрукти, 1/4 – складні вуглеводи, цільнозернові

«Тарілка здорового харчування».

На завершення директор «Колегіуму» Галина Склярєва наголосила, що здорове харчування – це основа гарного самопочуття та здорового способу життя. Також подякувала всім, хто брав участь у підготовці та проведенні цього заходу, побажала учням і надалі долучатися до заходів, присвячених здоровому харчуванню та підтримці власного здоров'я.

Як бачимо, здорове харчування – це не тимчасовий тренд, а свідомий вибір, і саме в юному віці важливо усвідомлювати важливість правильного харчування, адже це енергія, гарне самопочуття та запорука активного життя. Із таких ініціатив починається турбота про себе та власне здоров'я. Тож нехай отримані знання стануть для молоді щоденною звичкою, а «тарілка здорового харчування» – надійною основою для гарного самопочуття і впевненого руху вперед.

За інф. bc-rada.gov.ua

В громаді подбали про літній відпочинок дітей пільгових категорій

Виконком ухвалив рішення про організацію літніх профільних таборів із денним перебуванням дітей на базі закладів позашкільної і загальної середньої освіти територіальної громади.

Як повідомили офіційні джерела, документом встановлені заклади освіти й напрямки оздоровлення, які будуть здійснені в цьому літньому сезоні. Також визначені групи дітей, які мають першочергове право відвідувати літні табори, умови для організації харчування, створення безпечного освітнього простору та кадрове забезпечення.

Разом з тим в рамках національної програми «Пліч-о-пліч: згуртовані громади» наша громада має намір прийняти 16

осіб (14 дітей та 2 дорослих) з Павлограда та забезпечити їм дозвілля, проживання й харчування.

Усього в літніх таборах зможуть відпочити 600 дітей пільгових категорій. (З повним їхнім переліком, а це понад десяток категорій, можна ознайомитися на сайті міської ради.)

Табори працюватимуть п'ять днів на тиждень від 2 до 19 червня, з 09:00 по 15:00, з дотриманням вимог правового режиму воєнного стану.

Фото – «Еспресо: Біла Церква»

Перші 150 дітей уже вирушили на відпочинок

Серед них – сироти, діти учасників бойових дій, родин загиблих захисників та зниклих безвісти – ті, хто нині особливо потребує підтримки.

Як розповів секретар міської ради Володимир Вовкотруб, відпочинок організовано в сертифікованому таборі в Київській області, де дітям запропонують п'ятиразове харчування, безпечні умови, облаштовані зони дозвілля та працюватиме команда підготовлених тимлідерів. Кожна зміна

триватиме 14 днів. Усього заплановано 5 заїздів для близько 400 дітей. Поїздки організовані за кошти місцевого бюджету.

«Бажаємо, щоб для кожної дитини ці два тижні стали не просто відпочинком, а теплим і щасливим спогадом, до якого вони повертатимуться ще багато років. Нові друзі, щирі емоції, відчуття безтурботності – саме заради цього ми це робимо», – сказав у напутньому слові Володимир Вовкотруб.

ДОРОГІ НАШІ ЧИТАЧІ!
РОЗПОЧАЛАСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА ГАЗЕТУ
„ГРОМАДСЬКА ДУМКА”
НА 2 ПІВРІЧЧЯ 2026 РОКУ
ВАРТІСТЬ НА 1 МІСЯЦЬ:
62,00 грн – індекс 35027
– **НА 3 МІСЯЦІ:**
186,00 грн – індекс 35027
– **НА 6 МІСЯЦІВ:**
372,00 грн – індекс 35027
Вартість приймання передплати за 1 абонемент – 20 грн.

УВАГА! У вартість передплати не входять поштові витрати.

Інформація управління комунальної власності та концесії Білоцерківської міської ради про оголошення конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені для проведення незалежної оцінки об'єктів для цілей оренди
Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості об'єктів для цілей оренди.
Об'єкти оцінки:

№ п/п	Об'єкт	Площа, м ²	Місцезнаходження об'єкта
1.	Частина нежитлового приміщення (фойє) в нежитловій будівлі літ. Г-5	2,0	Київська обл., Білоцерківський р-н, м. Біла Церква, вул. Ігоря Зінича, 9
2.	Частина нежитлового приміщення (холу) першого поверху поліклінічного відділення Д	1,0	Київська обл., Білоцерківський р-н, м. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 49

Дата оцінки: 30.04.2026 р.

Замовник робіт: управління комунальної власності та концесії БМР; платник робіт: управління комунальної власності та концесії БМР; очікувана найбільша ціна надання послуг з оцінки: 6000 грн; строк виконання робіт: не більше 5 календарних днів від дати підписання договору про надання послуг з оцінки майна.

Конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності буде здійснюватися відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності, затвердженого наказом ФДМУ від 31.12.2015 р. № 2075. До участі в конкурсі допускаються претенденти, які діють на підставі чинних сертифікатів суб'єкта оціночної діяльності, виданих відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», якими передбачено провадження практичної діяльності з оцінки майна за напрямками оцінки майна та спеціалізаціями в межах таких напрямків, що відповідають об'єкту оцінки. Вимоги до претендентів для участі в конкурсі (учасників конкурсу) викладені у розділі II Положення. Вимоги до конкурсної документації, порядку її складання, оформлення та подання містяться у Положенні, зокрема у розділах I, II, III, та додатках до нього. Заява про участь у конкурсі з відбору суб'єктів оціночної діяльності, інформація щодо досвіду суб'єкта оціночної діяльності та (або) оцінювачів, які будуть залучені до виконання робіт з оцінки майна та підписання звіту про оцінку майна, інформація про претендента подаються за встановленими в додатках 3–5 до Положення формами.

Конкурсна документація подається у запечатаному конверті не пізніше ніж за чотири дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно) за адресою: 09100, Київська обл., м. Біла Церква, вул. А. Шептицького, 2. Телефони для довідок: 5-35-31, 5-86-74.

Конкурс відбудеться 25.05.2026 р. об 11:00 в приміщенні управління комунальної власності та концесії БМР за адресою: Київська обл., Білоцерківський р-н, м. Біла Церква, вул. А. Шептицького, 2.

Руслан ГРЕБЕНЮК, начальник управління комунальної власності та концесії

УВАГА! ВАКАНСІЯ

Головне управління Пенсійного фонду України у Київській області повідомляє про наявність вакантних посад

Що ми пропонуємо:

- офіційне працевлаштування та соціальні гарантії
- стабільну й прозору оплату праці (від 20 000 грн)
- професійний розвиток, навчання, кар'єрне зростання
- дружній, досвідчений колектив, де підтримують і навчають
- захист та дозвілля від профспілкової організації Вам та Вашим дітям.

Телефонуйте: +38 (097) 529 - 49 - 65 Надсилайте резюме: gupfupersonal@ukr.net

ПРИЄДНУЙТЕСЬ ДО КОМАНДИ ПЕНСІЙНИКІВ КИЇВЩИНИ!

Втрачене посвідчення дитини з багатодітної сім', видане на ім'я **Безпала Іуліанія Михайлівна, ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ.**

Втрачене посвідчення дитини з багатодітної сім'ї, видане на ім'я **Травкова Анастасія Андріївна, ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ.**

Втрачене посвідчення особи, яка постраждала внаслідок Чорнобильської катастрофи (категорія 4), видане на ім'я **Наталії Миколаївни Захарової, ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ.**

НАТЯЖНІ СТЕЛІ
Замір безкоштовний.
Монтаж – один день.
Гарантія – 15 років.
068-155-8-122

ПРОПОНУЮ
В БЕЗОПЛАТНЕ КОРИСТУВАННЯ
земельну ділянку біля р. Рось (є куці смородини, фруктові дерева) для облаштування городу вимушеним переселенцям, які постраждали від війни.
ТЕЛ.: 063-64-54-229.

– Життя зіткане з болю, – сказав Назар Матвійович.

Молода журналістка здивовано глянула на відомого актора. У нього є все: звання, слава, найкращі ролі, шанувальниці... Він зрозумів її здивування. Не міг зізнатися, що саме вона, журналістка Людмила, – причина цієї фрази. Як вона схожа на Майю! Його велике кохання. Незабутнє і незбуте. Таке ж розкішне волосся. Карі очі. Навіть тембр голосу. Людочка, ця молода гарна жінка, повернула його на десятки років назад...

– Отже, перше запитання, – увімкнувши диктофон, мовила Людмила. – Назаре Матвійовичу...

– Зачекайте, Людочко. Дозвольте спершу приготувати для вас каву.

Він мусив дати лад своїм спогадам, впо-ратися з емоціями...

Назар був найуспішнішим студентом. Талановитим. Наполегливим. Вродливим.

– Таким, як ти, дістаються найкращі ролі, – казали одногрупники. Він лише знизував плечима. Сім'я Назара була простою. Всього довелося досягати в житті самотужки. Щастям була кохана Майя. Чарівний, тремтливий світ його почуттів.

– Не пара тобі Назар, – зітхала її мама. – Закінчи навчання, осяде у великому місті. Йому ж театр потрібний, а не наш районний будинок культури. І мовчки хитала головою. Серце щось віщувало...

...Аврора, похресниця та племінниця викладача, закохалася в Назара. Про свою закоханість зізналася родичеві. І той вирішив діяти. Звів Назара з племінницею.

– Знаєш, хлопче, крім таланту треба ще мати фортуна, – сказав. – Нею і є Аврора. Дівчина з поважної родини. Любить тебе. Крім того, в нашому славному місті є театри. Якщо залишишся тут, матимеш шанс отримати роботу в одному з них. Та й я щось значу в цьому світі. Допоможу. Заради Аврори.

– У мене дівчина є, Олександр Петровичу.

– Велике кохання гратимеш на сцені. А в житті головне – вигода. Момент...

Назар здався. Тепер мав сказати Майї, що більше не кохає її. Мовляв, таке трапляється. Велике кохання просто згорає. Так і сталося. Приїхав додому, збирався на зустріч до Майї. Але почув сумну новину: на мотоциклі розбився її брат. Майя ридала на його плечі. А він не міг зважитися сказати їй те, що хотів. Це буде її другою втратою. Подумки ляв себе. Зневажаю. Виправдовував. Урешті видихнув: – Я більше не кохаю тебе. Прости...

Подив застиг на її обличчі. Заплакані очі ще більше сполошилися. Плечі опустилися, наче крила пораненої пташки. Майя нічого не запитала. І не сказала. Повільно рушила

за обрій його життя і їхнього кохання...

...Аврора завжди приходила в театр, коли грав Назар. Пишалася ним. Його талантом. Славою. Не ревнувала до шанувальниць, навпаки, була рада, що вони в нього є. Аврора кохала Назара. А він постійно грав свою найтяжчу роль – люблячого чоловіка.

Він умів гарно відповідати на запитання журналістів. А тут... Відчув себе руйнівником душі, яку так кохав... Його зрада стала вироком для Майї. Вона втратила дитину. Їхню дитину. Про це дізнався згодом. Навчання не закінчила. Обрала чернече життя. До нього дійшли чутки, що Майїна мати його прокляла...

У нього з Авророю дітей не було. Вважав це своєю покарою. І з тугою спостерігав, як під вікнами їхньої квартири бавились чужі дітлахи...

– Назаре Матвійовичу, яка із зіграних вами ролей, є для вас особливою? Такою, яку ви ніколи не відпустите зі свого серця?

Він сховав непокірне пасмо сивого волосся під берет. Розповідав про одну зі своїх ранніх ролей, коли відчув прихильність публіки, журналістів та смак слави. А поміж тим думав про інше. Про те, як читав вірші та монологи Майї. Вона сміялася, аплодувала. І пророкувала йому успіх на великій сцені...

Він розповідав про майбутні гастролі, студентів, з якими проводить майстер-класи, про талановитих акторів, які вже відслужили театру, про культуру, яку перестали поважати... Міг би ще говорити й говорити. Товаристо Людочки було для нього втіхою й болем. Чомусь саме ця молода журналістка, схожа на Майю, прийшла брати в нього «ювілейне» інтерв'ю. Йому – шістдесят. Майї тоді було двадцять. І день їхньої розлуки, точніше, його зради... Завжди пам'ятав цю дату. Нині – це ж число. Це сталося рівно сорок років тому...

– Людочко, можна вас запросити на мій бенефіс?

– Звісно. Я обов'язково прийду.

...Під час бенефісу в театрі не було жодного вільного місця. Публіка любила свого кумира. Йому аплодували. Вигуквали: «Браво!». Вітали...

– Як він грає! Боже, як він грає! – перешіптувалися глядачі. – Оце талант! Аврора почувалася так, наче це вона була винуватицею торжества. А він грав для жінки з третього ряду... Для Людмили...

Ольга ЧОРНА

Святого Миколая Чудотворця

9 травня

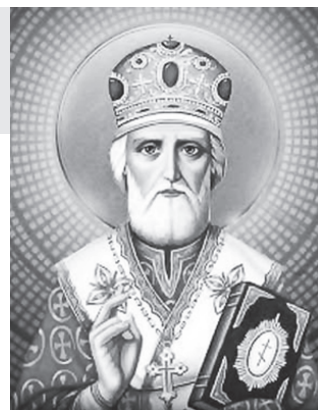
♦ Якимось великим Миколай, архієпископ Мирській, явився у видінні одному благочестивому старцю, милостивому до убогих та подорожніх, Феофану і велів, щоб той наказав іконописцеві написати три ікони: Спасителя, Богородиці й Миколая Чудотворця. А коли вони будуть готові – показати їх патріархові. Феофан іконам велів, щоб той наказав іконописцеві написати три ікони: Спасителя, Богородиці й Миколая Чудотворця. А коли вони будуть готові – показати їх патріархові. Феофан іконам велів, щоб той наказав іконописцеві написати три ікони: Спасителя, Богородиці й Миколая Чудотворця.

♦ Патріарх найперше підійшов до образу Спасителя: «Слава Тобі, Боже, що створив усе живе». Потім звернувшись до ікони Божої матері: «Добре, що написав маляр і цей образ Пречистої Богородиці, яка народила нам Спасителя світу». Побачивши образ святого Миколая, зауважив невдоволено: «Навіщо тут це зображення єпископа Мирлікійського? Він був простого роду. Його образу не личить стояти поруч з цими іконами». Патріарх наказав, прикро вразивши цим господаря дому, винести геть образ

святителя й заборонив іконописцеві писати такі ікони.

♦ Наступного дня патріарха було покликано на ближній острів Гердалу прочитати Євангеліє над єдиною дочкою одного вельможі, яка була одержима злим духом. Патріарх погодився. На зворотному шляху у відкритому морі піднялася буря. Хвили загрозувати потопити корабель, а одна з них змила патріарха в море. Потопаючи, він раптом пригадав образу, завдану ним Угоднику Божому, й вигукнув: «Згрішив я перед тобою, святителю Миколаю! Прости і спаси мене від цієї несподіваної смерті».

♦ Тієї ж миті з'явився святий Миколай, ідучи по морю, як по суші, і, взявши патріарха за руку, сказав: «Чи ти простолюдина кличеш, на образ якого й дивитися не побажав»? На що патріарх попросив святителя не згадувати його злої зарозумілості й визволити від наглої смерті у морській безодні, а він славитиме Миколая всі дні свого життя. І сказав йому святитель: «Не бійся, брате, нині від утоплення визволяє тебе

Господь рукою моєю».

♦ Повернувшись додому, патріарх попросив у Феофана ікони Чудотворця і, освятивши її, поставив у церкві святої Софії. Згодом він побудував монастир і церкву на честь святого Миколая.

♦ Чудотворець допомагає всім, хто потребує його ласки. Він не прагнув розкоші, носив простий одяг, ів один раз на день, недосипав ночей, молячись. Усіх його чеснот не можна переповісти – їх безліч. Двері його душі відчинені для всіх, хто з вірою просить його про допомогу.

♦ 9 травня 1087 року нетлінні мощі святителя Миколая були перенесені з Мири Лікійської в місто Бар на півдні Італії. У Київській Русі відзначати цю подію розпочали за митрополита Іоанна II та князя Всеволода.

Підготував
Микола ОТИЧЕНКО

ЦІКАВА УКРАЇНСЬКА

Фразеологізми можуть утворювати не тільки синонімічні ряди, а й антонімічні пари, тобто виражати протилежні значення.

ДО ВАШОЇ УВАГИ КІЛЬКА ПРИКЛАДІВ:

♦ Триматися свого берега – стромляти свого носа в чужі справи.

- ♦ Говорити різними мовами – в одну дудку грати.
- ♦ Глек розбити – душа в душу.
- ♦ Спішити, аж мухи п'яти обсіли – як муха в окропі, як білка в колесі.
- ♦ Не нюхати пороху – стріляний горобець.
- ♦ Кров з молоком – шкіра та кістки.

«ЛНИВА» ВЕЧЕРЯ З 4 ІНГРЕДІЄНТІВ

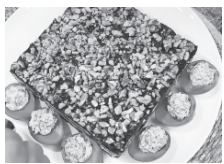
Лаваш, яйця – 2 шт., твердий сир – 100 г, ковбаса або шинка – 100 г.

Лаваш наріжте або порвіть на невеликі шматки.

Яйця злегка збийте виделкою, посоліть. Додайте до яєць нарізану ковбасу та натертий сир, перемішайте. Всыпте лаваш,

ще раз перемішайте.

Викладіть масу на розігріту сковорідку з краплею олії. Смажте на середньому вогні 4–5 хв. під кришкою, потім переверніть і підрум'яньте ще 2–3 хвилини.

САЛАТ «ГРАФІНЯ»

6 варених буряків, 5 плавлених сирків, 3 зубчики часнику, 150 г майонезу,

2 столові ложки горіхів.

Буряк відварюємо.

Натираємо сирки, видавляємо до них часник та майонезом.

Складаємо салат шарами – буряк, сирна маса, зверху прикрашаємо горіхами.

Салат можна подавати з фаршированими яйцями.

ШОКОЛАДНИЙ МАННИК

1 склянка манки, 1 склянка цукру, 1 склянка молока, 1 яйце, 2–3 столові ложки какао, 0,5 склянки олії, 0,5 чайної ложки соди або розпушувача, дрібка солі.

Змішуємо яйце з цукром до однорідної маси. Потім додаємо молоко і олію, ще раз перемішуємо. В цю суміш всипаємо манку і какао, додаємо дрібку солі та розпушувач. Тісто виходить густе, але добре розподіляється по формі.

Далі форму для випічки змащуємо олією або застеляємо пергаментом. Викладаємо тісто і розрівнюємо. Випікати манник потрібно приблизно 25–30 хвилин при 180 градусах, але орієнтуйтеся на готовність: зубочистка повинна виходити сухою. Якщо хочете, можна посипати зверху троху цукром чи какао для красивої скоринки.

ОВЕН. Насичений, але доволі легкий тиждень. У вихідні дозволяйте собі максимально перезавантажитися.

ТЕЛЕЦЬ. Активний період. Заряджайтеся гарним настроєм, не ігноруйте перерви на каву, а також не сумнівайтесь у своїх силах.

БЛИЗНЮКИ. Не зайвимо буде зосередити увагу на своїх бажаннях та цілях. У вільний час краще уникати суперечок та працювати над рівновагою.

РАК. Частіше прислухайтесь до думок та порад близьких. У вихідні спробуйте повернутися до хобі, що приносило радість.

ЛЕВ. Якщо правильно розподілити сили, то можна наблизитися до своїх цілей значно швидше. Звісно ж, не забувайте і про перерви.

ДІВА. Краще уникати зустрічей із людьми, після яких виникає неприємний осад. Зосередьте увагу на тому, що справді зараз важливе.

ТЕРЕЗИ. З'явиться можливість зрушити з однієї точки, тож докладіть максимум зусиль для цього. І не забувайте про планування.

СКОРПІОН. Звільняйте простір для нового та не прив'язуйтеся до речей, які не приносять радості. Тиждень буде сповнений хороших сюрпризів.

СТРИЛЕЦЬ. Ставте перед собою нові цілі та не забувайте, що однієї удачі буває замало. Ви здатні на неймовірне, коли вірите у себе.

КОЗЕРІГ. Ви надто міцно застрягли у полоні негативного мислення. Спробуйте зламати ці кайдани та зосередити увагу на хорошому. Це покращить ситуацію у всіх сферах життя.

ВОДОЛІЙ. Добре обдумуйте всі свої слова та вчинки. Зараз краще станьте спокійним спостерігачем.

РИБИ. Гарний час для того, щоб попрацювати над власним мисленням та баченням світу. Будьте відкритими і не бійтеся рухатися вперед.

Гороскоп

11 – 18 травня

Сайт Сторінка UA	П'ятниця, 8.05 ніч +13 день +20	Субота, 9.05 ніч +14 день +21	Неділя, 10.05 ніч +12 день +22	Понеділок, 11.05 ніч +13 день +23	Вівторок, 12.05 ніч +14 день +21	Середа, 13.05 ніч +12 день +19	Четвер, 14.05 ніч +12 день +20

Роби, що можеш, з тим, що маєш, там, де ти є. (Т. Рузвельт)

Засновник:
ПП «Редакція газети
«Громадська думка»
Редактор Валентина Храбуст

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02, (097) 355-12-50.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук».
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 04334851000000026003174658
в АТ ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МІЖНАРОДНИЙ
БАНК
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.